

PUPI AVATI

ανθρώπινες αδυναμίες...

« Ένα χρυσό παιδί »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: DueA Film, 2014

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ,

ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ: Pupi Avati

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Riccardo Scamarcio
Sharon Stone
Cristiana Capotondi
Giovanna Ralli

ΣΗΜΑΝΤ. ΒΡΑΒΕΙΑ: Montréal World Film Fest
Golden Ciak Awards
F.I.C.E.

επιμέλεια enzob.

Δηλαδή: ό,τι φαίνεται (ο γιός)

Ένας γιός/σύμβολο, με την περιέργεια να ανακαλύψει, όπως όλα τα παιδιά που με την σειρά τους ενηλικιώθηκαν, τον πατέρα σαν άνθρωπο, πέρα από τις παιδικές αναμνήσεις. Σε αναζήτηση των αδυναμιών του, για να τις συγκρίνει με τις δικές του («δύο αποτυχημένοι είναι πολύ στην ίδια οικογένεια»), και για να επιβεβαιώσει την απόρριψη που τον έφερε σε αντιπαράθεση με τον πατέρα.

Ένας γιός που ανακαλύπτει τελικά την εκτίμηση και την περηφάνια του πατέρα προς αυτόν, παρόλο που ένα είδος συστολής τον εμπόδιζε να τα εκδηλώσει. Τόσο για του στείλει μία κρυπτογραφημένη έκκληση την παραμονή της αυτοκτονίας, για να ξαναβρεί τον παραμυθένιο συντονισμό της παιδικής εποχής όταν «μαζί θα τα καταφέρουμε, είμαστε ανίκητοι», και για να υπαγορεύσει έμμεσα να πραγματοποιήσει την μεταθανάτια εξιλέωση ως συγγραφέας.

Ένας γιός που σταδιακά ανατρέπει την σχέση με την πατρική φιγούρα, ξεκινώντας από την απόρριψη (αρνούμενος οποιαδήποτε συγγένεια) για να φτάσει την εμμονική ταυτοποίηση (απ' την φυσική ως την δημιουργική).

Και για να νικήσει την διπλή πρόκληση (προσωπική και στο όνομα του πατέρα) αναγκάζεται, για να ελευθερώσει την συγγραφική του ικανότητα, να διακόψει τα ψυχοφάρμακα με τα οποία κρατούσε υπό έλεγχο την ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή.

Επανέρχονται έτσι οι νευρωτικές μανίες και χειροτερεύουν τα επεισόδια αδικαιολόγητης βίας μέχρι την ακμή της την στιγμή της ολοκλήρωσης του βιβλίου, που του στερεί τις τελευταίες αιτιολογίες να μην ενδώσει στην αρρώστια, στην οποία τελικά καταφεύγει, με ένα είδος χημικής λοβοτομίας που τον κάνει να προτιμήσει την επίπεδη και καθησυχαστική ρουτίνα του ψυχιατρείου.

Δηλαδή: ό,τι δεν φαίνεται (ο πατέρας)

Ένας πατέρας/σύμβολο, φάντασμα που δεν εμφανίζεται παρά μόνο σε μια φωτογραφία των καλύτερων του χρόνων, και στο σύντομο και εμβληματικό flashback, αλλά που είναι ο συμπρωταγωνιστής, μεταβιβάζοντας (ακόμη και μέσω αυτής της απουσίας του ως χαρακτήρας στη σκηνή) στην έκλειψη της πατρικής φιγούρας του σύγχρονου κόσμου.

Ένας πατέρας του οποίου βγαίνει έμμεσα στο φως μια ζωή μακριά από την οικογένεια στον επιτόλαιο και γυαλιστερό κόσμο του εμπορικού κινηματογράφου, γεμάτο από εφήμερες σχέσεις με starlet και άπληστους παραγωγούς χωρίς ενδοιασμούς, που προδίδουν τις σκηνογραφίες του μετατρέποντας τις σε B-μονιέ.

Ένας πατέρας που τελικά ξαναστέκεται μπροστά στον εαυτό του, να ζυγίζει την δημιουργική του ζωή, και τελικά κάνει τον απολογισμό των συμβίβασμών που δέχτηκε για την ικανοποίηση που πέτυχε σ' αυτόν τον κενό κόσμο, στον οποίον η λέξη "επιτυχία" έχει όψη εφήμερη της μηδαμινότητας που κρύβει.

Μα ο αληθινός από μηχανής Θεός των δύο γενεών που τελικά συναντιούνται μετά θάνατον είναι η Ludovica, αποστασιοποιημένο πρόσωπο κλειδί που αποτελεί την σύνδεση μεταξύ πατέρα και γιού με έναν υπονοούμενο υπαινιγμό σε οιδιπόδεια πλευρά.

Από την μία, απορρίπτοντας τον πατέρα (συνηθισμένο σε εύκολες κατακτήσεις στα κινηματογραφικά χαμόκλαδα), τον βάζει να αντιπαρατεθεί με την (αν)ικανότητά του ως συγγραφέα.

Και από την άλλη, ξελογιάζοντας τον γιό, τον παρακινεί άθελα στην πορεία της αναζήτησης και ακολούθως της εξακρίβωσης, επιτρέποντάς του έτσι να πραγματοποιήσει έμμεσα το όνειρο του συγγραφέα που θα τον απομακρύνει τελείως από την κοπέλα με την οποία είχε πολύπλοκη αισθηματική σχέση.